

mig, at Lovgivningsforanstaltninger som det, der er blevet til Lov i Tyskland for halvandet Aar siden, den tyske Kødssynslov, og det Lovforslag, som nu behandles i den tyske Rigsdag, det ny Toldlovsforslag, ere talende Vidnesbyrd om, at der ogsaa i Fremtiden vil beredes Landbruget saadanne Vanskeligheder, at hvis det, vi sagde før, var rigtigt, er det ikke mindre rigtigt den Dag i Dag.

Selvfølgelig har dette ikke været Hovedsynspunktet for os. Vi havde den Opfattelse, at en bedre Ordning af den direkte Beskatning maatte være noget, der ogsaa laa os paa Sinde. Indførelsen af en Stats-Indkomst- og Formueskat hører til et Demokratis naturlige, om end maaske ikke mest populære Inventariegenstande. Vi have ikke kunnet nægte vor Medvirkning hertil. Men endelig har, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds med Rette fremhævede, Spørgsmaalet om en bedre Ordning af Kommunerens Indkomstforhold, en ny Ordning af den kommunale Beskatning maattet være noget, som ligger os alle paa Sinde, og her har jo været det Punkt, hvor vi alle fra Land og By, Kommunerepræsentanter, som mange af os ere, Sogneraadsmedlemmer eller Amsraadsmedlemmer, Byraadsmedlemmer, københavnske Borgerrepræsentanter eller Magistratsmedlemmer, i Virkeligheden have haft identiske Interesser. For os alle har det staaet saaledes, at den kommunale Beskatning trænger til en Reform, for os alle har det været et Formaal for Behandlingen af disse Love, at opnaa bedre Vilkaar for det kommunale Livs Førelse. Det er ogsaa fra dette Synspunkt, at jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger om de foreliggende Lovforslag, og — det tilstaar jeg gerne — væsentlig eller saa godt som udelukkende fra det Synspunkt, hvorledes den Kommune, af hvis Valgkreds jeg repræsenterer en, nemlig København, vil blive stillet efter disse Lovforslag.

Det er saaledes, at der er to Spørgsmaal, der ere udsatte for at blive sammenbandede, og som det gælder om stadig at holde ude fra hinanden. Det ene er det: Hvorledes ville de enkelte Borgere, de enkelte Skatteydere blive stilled, eftersom de bo i København, i Købstæderne eller paa Landet? Det andet er: Hvorledes ville Kommunerne blive stilled? Det første Spørgsmaal hører unægtelig til dem, som jeg — jeg tilstaar det — har skænket mindre Opmærksomhed, mindre Interesse, uagtet det selvfølgelig unægtelig er det

allervigtigste navnlig for en Rigsdagsmand, en eventuel Rigsdagskandidat, hvorvidt hans Vælgere ville blive fornøjede eller misfornøjede med Lovforslagene; men det kan ikke hjælpe at snakke for meget derom. Det vilde være det rene Pjank, om man samtidig med, at man vilde sige, at man vilde ordne Beskatningsforholdene paa en retfærdigere Maade, saaledes at Besidderne af Løssore-Kapital, Pengeeffekter osv., som ikke hidtil have bidraget direkte til Statens Fornødenheder, nu skulle bidrage dertil, for derved at gøre Vilkaarene bedre for dem, som hidtil have baaret alle Skattebyrder til Staten, det vilde være det rene Pjank saa samtidigt at nægte Midlerne hertil. Enten mener man ikke noget med det første, eller ogsaa maa man godkende det andet.

Men et helt andet Spørgsmaal er, hvorledes Kommunerne ville blive stilled. Og der gør det mig ondt at maatte tage ret bestemt Afstand fra den sidste ærede Taler. Det lod til — i det mindste kunde man forstaa hans Ord saaledes — at han egentlig betragtede de foreliggende Lovforslag som et væsentligt Fremskridt fra de tidligere og navnlig fra Skattekommissionens Forslag. Det gør jeg ikke. Jeg betragter dem i Hovedtrækkene som et absolut Tilbageskridt. Jeg har vistnok ogsaa her i Tinget haft Lejlighed til at udtale min oprigtige Sympati med Grundtankerne i de Reedtz-Thottske Forslag, som fik et klarere, skarpere, bedre Udtryk gennem Skattekommissionens Forslag, alt saa i Hovedtrækkene dette: Man indfører en Indkomstskat til Staten, man overfører til Gengæld Ejendomsskatterne til Kommunerne; man opnaar derigennem en Lettelse for Kommunerne og en mere rationel Ordning af den kommunale Beskatning; man opnaar en renlig Adskillelse mellem kommunale Formaal og Statsformaal, man opnaar en renlig Adskillelse mellem det, der er de naturlige Skatteobjekter for Kommunerne, og det, der er de naturlige Skatteobjekter for Staten. Denne smukke, store, gennemgribende Tanke, der var Grundprincippet i den store preussiske Skattereform fra 1891—93, som i alle Maader har staaet sin Prøve, fik i de Reedtz-Thottske Forslag et højst ufuldkomment Udtryk, i Skattekommissionens et bedre, om end ingenlunde idealt. Nu forekommer det mig, at man har svigtet nogle af sine egne Idealer, at man er vegen bort fra noget af det, man egentlig selv ansaa for det bedste. — Imidlertid vide vi jo alle sammen, hvorfor det er sket, og